

uns casos especials que són els de l'autoagressivitat, és a dir, els suïcidis. Segons el Dr. Ortega Monasterio, «s'ha vist que durant l'estiu augmenta bastant el nombre de suïcidis. Abans es pensava que aquests augmentaven més cap a la primavera o a la tardor, però en aquestes estacions de l'any el que augmenten són determinades ma-

lalties psíquiques, com per exemple les maniaco-depressives. Això fa que en aquestes estacions hi hagi més suïcidis, però la majoria són deguts a aquestes malalties. En canvi, a l'estiu hi ha molts més suïcidis que no tenen res a veure amb aquestes malalties». Això no vol dir que l'elevada temperatura de l'estiu sigui la causa directa de tots

aquests suïcidis, però el fet cert és que hi ha tota una sèrie de factors associats a la calor estiuenca que fan que algunes persones es trobin malament, com per exemple la solitud d'alguns vells quan la família se'n va de vacances i ells no, o la impossibilitat de sortir d'una gran ciutat quan tothom és a la platja, etc. □

EMPAITAR SEXUALMENT LES DONES, UNA REALITAT TRISTAMENT CERTA

Dones marcades

Tomàs Ribera

Josep Maria Creus, encarregat de l'escorxador de pollastres de la Cooperativa Agro-pequària de Guissona (la Segarra), mantenia unes relacions molt peculiars amb gran part de les dones —unes 50— que treballaven sota les seves ordres: es dedicava a empaitar-les sexualment.

Així, per posar un exemple, a una de les noies li va dir que era una puta, i li va demanar preu per anar-se'n al llit amb ell. Aquesta i altres històries semblants s'esdevenien al lloc de treball, on Josep Maria Creus, segons la denúncia presentada per CCOO davant la Inspecció del Treball a Lleida, «excepte a la cadena de guatlles, on hi ha un torn preestablert per escrit, la distribució de les treballadores als altres llocs de treball, és funció discrecional del Sr. Creus i aquest abusa d'aquesta situació per a aïllar aquelles treballadores que vol sotmetre a les contalles sobre la seva vida sexual del cap de setmana, quan no a proposicions de caire sexual, o fins i tot a l'insult...».

L'encarregat en qüestió, les noies que li pregaven que callés la boca, o li responien iradament, les traslladava a les seccions on el treball és més dur: a penjar galls dindis, encaixar pollastres, etc.

El fet que moltes de les treballadores que empaitava sexualment tinguessin contractes laborals de només sis mesos renovables i l'ambient fortament conservador de la Segarra, va fer que durant algun temps tot és mantingué en secret.

Però finalment, algunes treballadores van presentar les seves queixes al president del comitè d'empresa, Manel Lluch, qui va fer saber a tots els treballadors de la Cooperativa Agro-pequària de Guissona quin era el comportament del Sr. Creus amb les dones que treballaven sota les seves ordres. Sorprenentment, l'empresa, lluny d'obrir una investigació, expedientà

Pep Vázquez, secretari d'organització sindical de CCOO a Lleida.

Manel Lluch amb sis mesos de suspensió d'ocupació i sou.

Tot això passava a les darreries de juny, i el primer *round* acabà amb una manifestació a Guissona, a la qual assistí el secretari general de CCOO, Antonio Gutiérrez.

Segons Pep Vázquez, secretari d'organització sindical de CCOO a Lleida, «en realitat, l'empresa ha expedientat Manel Lluch perquè vol escapar el moviment sindical, i li ha anat molt bé com a excusa la defensa que Lluch ha fet de la dignitat de les seves companyes».

Pel que fa a l'encarregat Sr. Creus, segons Pep Vázquez «és un poca-solta que s'estava tot el dia dient bajanades a les dones, sempre referides a les seves aventures sexuals. Va arribar a l'insult, i a actuar de forma prepotent, aprofitant-se del seu càrrec i això no es pot tolerar de cap manera».

En la denúncia presentada davant la inspecció del Treball de Lleida, Pep Vázquez demana que «davant la resistència del col·lectiu femení a tractar aquests temes, aquest denunciand proposa a aquesta Inspecció del Treball

Obsessos pertot arreu

L'empaitament sexual de les dones treballadores per part dels seus superiors és, per desgràcia, una fenomen prou estès, tot i que no són gaires els casos que surten a la llum. Entre altres raons per la dificultat d'aportar proves d'uns fets que s'esdevenen gairebé sempre sense testimonis. A més, l'actitud d'alguns jutges davant les denúncies per abús sexual és —valgui la paradoxa— de jutjat de guàrdia.

Així, en una sentència de l'Audiència de Lleida en què es condemnava a només 40.000 pessetes de multa l'empresari de 45 anys Jaume Lluís Fontanet Besó, per haver abusat sexualment de Maria José L. A., de 16 anys, es pot llegir que «al presentarse allí la referida con una minifalda que le daba un aspecto especialmente atrayente, o al menos así le pareció al empresario, que, visiblemente impresionado, le manifestó que si accedía a sus deseos libidinosos le prorrogaría el contrato y la protegería de forma especial». Tot seguit, l'empresari li fot mà a la noia, la qual cosa, segons els jutges que dictaren la sentència, va ser provocada per la noia ja que «aún cuando ciertamente ésta, con su específico vestido, en cierta forma y acaso inocentemente provocó este tipo de reacción en su empresario, que no pudo contenerse en su presencia». Aquests fets s'esdevenien l'agost de l'any passat.

L'abril de l'any que som, Esperança Vivar, de 28 anys, presentà una querrel·la criminal a Alacant, contra Antonio Vicedo, gerent de l'empresa on ella treballava, i que segons la denúncia la va acomiadar per no accedir als seus abusos sexuals.

Aquest mes de juliol el rector de la Universitat d'Alacant, Ramón Martín Mateo, ha obert expedients disciplinaris a José Hinojosa Montalvo i a Arcadio del Castillo, catedràtics d'Història Medieval i Història Antiga, acusats d'empaitar sexualment les alumnes, a les quals prometien bones notes si es deixaven fer.

T.R

que sense perjudici d'altres indagacions que consideri oportunes, interrogui les treballadores (...) de la secció abans esmentada, afectades directament pels fets ara exposats».

El coratge de què han fet gala les tres dones disposades a declarar, sembla, segons ha pogut comprovar EL TEMPS, que s'ha encomanat a altres companyes, que pròximament declararan també davant l'inspector del Treball.

A més, CCOO exigeix que se li aixequi l'expedient, al president del comitè d'empresa, Manel Lluch. Aquest no va voler fer declaracions i sembla afectat per una situació que comença a fer-se gran com una pilota de neu. A més de l'expedient, l'encarregat, Josep Maria Creus, ha interposat a Manel Lluch una querrela criminal i li demana dos milions de pessetes d'indemnització per unes declaracions publicades en un setmanari.

Segons Pep Vázquez, «si no readmeten Lluch, les mobilitzacions a Guissona estan assegurades. Pel que fa a l'encarregat, Josep Maria Creus, cal que l'empresa el traslladi a una altra secció de la Cooperativa, on no hi hagi cap dona sota les seves ordres. Amb el seu comportament, és evident que aquesta mesura que exigim és de sentit comú».

Mestrestant, a la Segarra —on la

Josep Maria Creus, l'encarregat de la cooperativa de Guissona, segons una denúncia presentada per CCOO, empaïta sexualment algunes de les treballadores d'aquesta empresa.

Cooperativa de Guissona és un dels puntals econòmics, en una comarca ja de per si molt deprimida— un mur de silenci cobreix aquest nou cas d'empaitament sexual a un grup de dones treballadores. Tothom tem pel seu lloc de treball, i els de més amunt intenten justificar el seu silenci dient que «la imatge de l'empresa està patint amb aquesta lamentable història».

D'altra banda, fonts de l'advocacia lleidatana han confirmat a EL TEMPS

que «per desgràcia, el cas de la cooperativa de Guissona, no és una excepció. Recordem el cas recent de la sentència de la minifaldilla. I d'altres que arriben als nostres bufets, però que no prosperen perquè les dones, a l'hora de la veritat, fan marxa enrere. No és fàcil poder demostrar davant un tribunal aquests casos d'empaitament sexual, entre altres raons perquè els jutges no sempre demostren tenir la sensibilitat que aquests casos requereixen». □

AIXÍ ES MANIFESTA L'AGRESSIVITAT EN UNA GRAN CIUTAT

Barcelona com a pretext

Un recorregut periodístic per diferents zones de Barcelona i el contacte amb persones de diferents oficis serveix per a conèixer els nivells d'agressivitat d'una gran ciutat com Barcelona.

Albert Punsola i Vilar

EL TEMPS ha fet un recorregut pels diversos àmbits on l'agressivitat es manifesta. De vegades, ho fa de forma convencional, però d'altres d'una manera sorprenent i inesperada.

Aquesta agressivitat té com a principal objectiu les persones, però ocasionalment també els objectes; i té molts nivells diferents d'intensitat. A més, els protagonistes i testimonis de situacions violentes no ens parlen de solucions, com si allò que han viscut fos sempre inevitable. Per als que no han viscut situacions d'especial tensió, l'agressivitat sembla llunyana.

Francesc Illuesca, un taxista barceloní, ens diu des de l'interior del seu vehicle —que es troba confortablement a l'ombra en una parada de taxis de l'eixample—: «A l'estiu no hi ha més agressivitat, al contrari, la conducció és més fàcil perquè hi ha menys cotxes.

L'agressivitat tornarà ben aviat, ara al setembre, quan la ciutat repregui el seu pols habitual». Aquesta distensió en la conducció s'estén al tracte amb el client, «la gent sembla anar més relaxada, clar que si t'ha de pujar un individu problemàtic, et pujarà igual a l'estiu que a l'hivern i això, no ho evita ningú».

No tot el transport urbà comparteix

DOMÈNEC UMBERT

Les forces de l'ordre a l'estiu han de vigilar els excessos que comporta la temperatura.